

Deel 1 : Het Westelijke Baskenland

05/07/2007 : Dag 1 : Gent – Saint-Jean-de-Luz –Pointe-Ste-Anne

Vertrek : 18u00

Aankomst : 20u10

Wandeltijd : 2u00

Afstand : 10km

Klimmen : 220m

Dalen : 180m

Eindelijk ik het zover.

Een volledig jaar heb ik, soms bijna obsessief, naar deze tocht, naar dit moment toegeleefd.

Een jaar waarin bijna geen dag voorbij ging waarop ik níet met de Pyreneeën bezig was.

Dit moest misschien wel de grootste tocht uit mijn leven worden.

De Pyreneeënoversteek, van Atlantische Oceaan naar Middellandse zee, via een parcours dat nog zwaarder en uitdagender genoemd mocht worden dan de “gewone” HRP.

Trein Gent-Brussel : tussen de vroege pendelaars. Zij stappen allemaal op en vallen meteen in slaap. Ik ben de enige wakkere mens in de hele wagon. Het lijkt “de trein der traagheid” wel. En op één of andere manier schieten ze allemaal wakker één minuut voor de trein Brussel-Zuid binnenrolt. Of doen ze eigenlijk allemaal maar alsof?

Trein Brussel-Bordeaux : De TGV zit goed gevuld, ondanks het ochtendlijke uur. Ik heb niets om me de 6u-lange treinreis mee bezig te houden dus wordt het een rondje mensen observeren. Rechts voor me een groepje mensen uit de businesswereld, op weg naar een belangrijke meeting. Ze bespreken hun “tactiek” voor straks, het is eigenlijk wel grappig om naar te luisteren. En die ene z’n kostuumbroek is toch echt te kort. 2 zetels voor me een ULB-studente op weg naar Arcachon voor een vakantiejob. Achter mij nonkel en tante, samen met een horde kinderen op weg naar Eurodisney in Parijs. Ze zijn lastig, vooral die kleine Samiel. Het dreigement geen ijsjes te krijgen vanmiddag werkt niet. Ik ben blij als ze uitstappen.

Station Bordeaux-Saint-Jean : Twee uur wachten op mijn aansluiting naar het Baskenland. Een paar chocoladekoeken gaan kopen in de bakkerij, want mijn lunch voor vandaag was ik thuis vergeten. Me daarna in de aangename warmte op een bankje gezet en wat rondgekeken.

Trein Bordeaux – Saint-Jean-de-Luz : Een hele vreemde wagon, een tweedeklassescoupétje uiterst voorin in de trein. Acht zitplaatsen, in een halve cirkel, zodat we werkelijk alle acht op elkaar zaten kijken en er een stille maar harde strijd om beenruimte woedt. Twee oudere dames, twee Britse surfers, een franse middenstander én een ongeveer 20-jarig meisje met grote rugzak en bergbotinnen. Even later haalt ze dan nog eens een vlaams tijdschrift boven ook. Ik denk meteen een mede-HRP’er te hebben gevonden, maar na navraag blijkt ze op weg naar Bayonne om van daar de bus te nemen naar Saint-Jean-Pied-de-Port om er aan de

Jacobsroute naar Santiago te lopen. Een uurtje later wensen we elkaar dus veel succes en zeggen vaarwel.

De trein had intussen bijna een halfuur vertraging en ik begon te overwegen om niet in Saint-Jean-de-Luz af te stappen, zoals gepland, maar meteen in Hendaye, zodat ik het stuk langs de kust niet zou doen. Rap van deze gedachte afgestapt, zo vroeg in de tocht al meteen stukjes laten vallen is niet echt de goeie ingesteldheid en ik zou er vanavond toch al spijt van hebben. En dus stap ik om 18u, na een reis van meer dan 12u, eindelijk van de trein in het station van Saint-Jean-de-Luz.

Ik vulde mijn waterzak in de vuile toiletten van het station en ging dan op weg. Er was erg veel verkeer op de hoofdstraat en ik moest lang wachten om over te kunnen steken. Daarna vervolgde ik langs het haventje in de richting van Fort de Soccoa. Vreemd bekeken door de strandgangers met mijn zwaar kaliber rugzak. Bij het fort bleek het pad omhoog dat ik was ingeslagen dood te lopen op een steile rotswand van de kust dus moest ik meteen een stukje teruglopen. Toen ik een wegwijzertje “Sentier du Littoral” zag wist ik dat ik deze keer wel goed zat.



Het eerste deel van de wandeling langs de kust werd toch een beetje een afknapper. Rots en kust, dat wel en nog mooi ook, maar vooral kilometers afmalen in de berm van de drukke D912. De weinige keren dat het pad van de weg afweek was het nog slecht bewegwijzerd ook en 2x liep ik me wat vast in dichte vegetatie. Lang getwijfeld of ik zou overnachten op Pointe-Ste-Anne dan wel doorlopen tot voorbij Hendaye, wat wel zou betekenen dat ik tot

schemerdonker zou moeten doorstappen. Toen ik op Pointe-Ste-Anne aankwam niet lang getwijfeld : het schiereiland bestond hoofdzakelijk uit een mooi, groot weiland terwijl rondom de golven te pletter sloegen op de hoge rotsen. Een indrukwekkend schouwspel. Een mooie terugblik op de volledige kustlijn tot Bayonne en in de andere richting een zicht op Hendaye, Irun en in het binnenland heuvels als La Rhune en de Jaizkibel.



Ik probeerde me ergens wat te verbergen om m'n avondmaal te bereiden want dit was een natuurreservaat en er passeerde nogal wat volk. Eenmaal ik gegeten had ging ik de wondermooie zonsondergang boven de Oceaan bekijken. Het was een van de mooiste zonsondergangen die ik al had gezien : de schittering van het

oranjerode zonlicht op de aanrollende golven die dan te pletter storten tegen de rotsen, de meeuwen die krijsend overvlogen alvorens hun slaappleats op te zoeken : een wondermooi plaatje. Toen de zon rond 22u helemaal verdwenen was en de schemering goed ingezet, trok ik de weide in, die echter helemaal doorweven bleek te zijn met wandelpaadjes. Het was dus onmogelijk om een slaappleats te vinden die meer dan 10m van een pad verwijderd was. Ik gebruikte mijn binnentent als een soort bivakzak omdat de tent teveel zou opvallen. Pas rond 22u30 werd het helemaal stil en viel ik onder het licht van de opkomende volle maan langzaam in slaap.

06/07/2007 : Dag 2 : Hendaye (Pointe-Ste-Anne) – Gîte d'Olhette

Vertrek : 7u35

Aankomst : 16u40

Wandeltijd : 6u20

Afstand : 20km

Klimmen : 1200m

Dalen : 1130m

Zoals verwacht werd het een onrustige nacht in mijn veld. Ik werd minstens één keer per uur wakker en zag de volle maan een mooie halve circel door het zuiden maken alvorens de ochtendschereming zijn intrede deed. Veel dauw en een vochtige slaappleats.

Om 6u stond ik op en na de slakken van mijn spullen te hebben geplukt trok ik naar de kust om te ontbijten. Het licht was helemaal anders dan gisteravond. Nog een laatste keer liet ik het “kust-gevoel” helemaal doordringen.



Rond half acht liet ik dan Pointe-Ste-Anne voorgoed achter mij en zette ik koers naar Hendaye. Een halfuurtje later stond ik voor het casino aan het grote informatiebord “Départ GR10”. In een fruitwinkel een paar appels gekocht en mijn waterzak laten bijvullen door de vriendelijke uitbaatster die alles wilde weten over mijn tocht.

Het stuk door Hendaye is druk, slecht gemarkeerd en duurt te lang. Pas vanaf Migelxoeborda, na een uurtje stappen, laat ik de gebouwen helemaal achter me en volgt een stuk met wat uitzicht. Een foute veldweg ingeslagen bij een boerderij en over 2 prikkeldraden gekropen om terug de juiste route op te pikken.

Bij het kruisen van een oudere man voor het eerst

moeten vaststellen dat Basken een “bonjour” als een aanval op hun onafhankelijkheidsgevoel zien. Een preek van jewelste gekregen, in het Baskisch. Ik stond erbij en keek ernaar.

Tot na Biriadou een eerder oninteressante route met teveel asfalt, en met het geluid van de drukke autosnelweg constant op de achtergrond. Een klein tunneltje laat mij toe de autosnelweg veilig te passeren. Daarna liep ik over een klein wegje door het dal verder tot Biriadou, een klein gehuchtje. Iets na het dorp pauzeerde ik aan het begin van de klim naar Col des Poiriers. Het was intussen 10u geworden en al behoorlijk warm. Een eerste portie zonnecrème moest neus en oren behoeden voor zonnebrand. Verder zat ik met het eerste probleem van de tocht : ik kreeg één van mijn wandelstokken onmogelijk open. Hoe stom kon ik zijn om dat thuis niet al eens te proberen! Terwijl ik daar zat te wringen en te vloeken kwamen de twee eerste andere randonneurs met grote rugzak eraan. Ze heetten Aurélie en Steph, waren 25 en leerkracht in Bordeaux, en kwamen de hele HRP lopen in 30 à 35 dagen.

Vandaag probeerden ze nog over La Rhune te geraken. Leuk stel, maar mijn wandelstok kregen ze ook niet open ☺

Via de GR10 rondde ik langs de zuidzijde de Xoldokogaina richting Col des Poiriers. Leuke route met eerst vergezichten naar het zuiden. De Penas de Hoya is een zeer markante driedubbele top. Daarna ging het door het bos zigzag omhoog tot de col. Vandaar had ik een mooi zicht op het stuwmeer wat verder in de diepte en wat verderop de kustvlakte en de oceaan. Toen ik pauzeerde vloog een roofvogel door het dal en hoorde ik terstond allemaal gepiep en gekrijs. Hoe mooi zit de natuur niet in elkaar, dacht ik bij mezelf, tot ik een mountainbiker met piepende remmen de berg zag afsjeesen. Z'n ketting viel er net voor mijn neus af. Een beetje gedesillusioneerd liep ik verder.

Ik nam niet het pad dat de Mandale rondde langs de noordkant maar krom door tot de top (574m). Van hier had ik een mooi panorama over de oceaan en de badplaatsen langs de kust, op La Rhune en de Penas de Hoya, en op al die andere heuvels die, zeer kenmerkend voor het westelijke Baskenland, chaotisch in het landschap lagen uitgestrooid. Gieren circelden rond de top en paarden waren aan het grazen op het korte gras. Aan grenspaaltje nr.9 gooide ik er de rugzak nog eens af, het was nog maar 12u30, het weer was mooi en het was mijn eerste echte wandeldag. Dan mag dat al eens. Zwermen vliegen die op m'n zweetgeur afkwamen joegen me na een paar minuutjes toch alweer naar beneden. Iets na de top kwam ik opnieuw Steph en Aurélie tegen en met hen hield ik mijn middagpauze. Gepraat over van alles en nog wat, maar toch vooral over het grote avontuur dat zich de komende weken aankondigde. Terwijl we hier in het frisgroene Baskenland in de zon in het gras lagen bleek uit ons gesprek toch een zekere nervositeit voor de hoge Pyreneeën soon to come.



Om 14u liet ik hen terug gaan (ze moesten nog tot voorbij La Rhune) en kort daarna begon ik zelf aan de afdaling, die me al snel tot de Ventas d'Ibardin bracht. Ik had bijna geen water maar bij het aanschouwen van dit toeristenoord wilde ik zo rap mogelijk verder naar beneden dus water werd er niet getankt. Dom, dom, dom... Na de grote weg te zijn overgestoken was het opnieuw even klimmen, daarna door beboste valleien verder tot de Deskargahandiko Lepoa. Op de col aangekomen was mijn water op en mijn dorst enorm dus ik besloot af te dalen naar het beekje wat lager. Aanvankelijk was er tussen de varens en de braamstruiken nog een mooi spoor naar beneden maar even verder was ik mezelf hopeloos aan het vastlopen in het struikgewas. Op nauwelijks 10m van de beek moest ik vaststellen dat deze woesternij ondoordringbaar was en moest ik op mijn stappen terugkeren. Terug omhoog door de bramen dus, schrammen langs alle kanten, armen onder het bloed. Tijdens de klim nog een formidabele klop van de hamer gekregen ook. Ik hees me werkelijk met mijn laatste krachten terug richting col. Vloekend op mijzelf, zelfvertrouwen gezakt naar een historisch dieptepunt. Wat een gestuntel zeg. En geen water. La Rhune kon ik al lang vergeten voor vandaag. Op de col zat gelukkig een frans GR10-koppeltje die me wat water gaven. Een beetje uitgeblust afgedaald naar de Gîte d'Olhette.

Eenmaal aangekomen bleek de gîte uitgebaat door een bazige vrouw van wie ik zelfs niet op het terras mocht zitten als ik niet binnen sliep, zelfs niet als ik een colatje kocht. Dan maar de tent gaan opzetten wat verder langs de beek. Uren later nog steeds bekomende van mijn hongerklop. Niet goed voor het vertrouwen. Vanmiddag liep het mij conditioneel voor geen meter. Hopelijk ligt die zwakte aan drie te korte nachten op rij. Geen wekker morgenvroeg.

07/07/2007 : Dag 3 : Gîte d'Olhette – Ainhoa/Chapelle d'Aubepine

Vertrek : 8u15

Aankomst : 16u50

Wandeltijd : 6u25

Afstand : 23km

Klimmen : 980m

Dalen : 820m

Toch alweer niet al te best geslapen. De geest nog niet in het ritme van de bergen, nog veel te onrustig. Meermaals wakker geworden. Een mug die mij plaagt.

Rond 4u 's nachts begon het dan nog zachtjes te regenen ook. Kortom, geen goeie nacht.

Rond 7u opgestaan toen de regen het voor bekeken hield. Een goed uur later was ik op pad. Het ging in de vochtige maar warme ochtendlucht al meteen stevig omhoog over een breed aardepad dat door de regen hier en daar wat modderig was geworden. Toch weer verbaasd over het feit hoeveel mensen de GR10 al lopend lijken te willen doen.

Het was toch redelijk goed bergop richting Col de la Fontaine. Eerst door het bos en dan door de typische varenvegetatie. En ik raakte alweer niet goed in mijn ritme. Te rap naar boven willen gaan en hopeloos op mijn adem getrapt.

Na drie kwartier met het excuus "ik moet niet vergeten af en toe wat te eten" mijzelf langs de kant gezet en een Snicker gegeten.

Geparkeerd op een col van ocharme 563m.

De examens waren mij, ondanks het feit dat ik zoveel mogelijk aan mijn conditie had gewerkt, blijkbaar toch in de benen geslagen. Ik begon mij al zorgen te maken over het vervolg. Na gisteren nu dit weer.

Rond 9u30 stond ik op de col. Meer dan snel genoeg uiteindelijk, maar het had mij allemaal meer moeite gekost dan eigenlijk had gemogen.

Alles zat in de mist en de wolken en deze leken niet onmiddellijk de intentie te hebben om op te trekken dus kon ik La Rhune definitief schrappen. Dan maar meteen via de GR10 verder beginnen afdalen naar Sare.

Het was mistig en de markering was niet altijd even duidelijk (de GR-markering leek het in het Baskenland, in tegenstelling tot in de rest van de Pyreneeën, wel eens te laten afweten).

Iets voor Sare moet ik de juiste route in elk geval zijn kwijtgespeeld want ik kwam een kilometer voor het dorpje beneden uit. Een meisje toonde me de goeie weg en rond elfen kwam de kerk in zicht.

In de beenhouwerij kocht ik wat droge worst en daarna installeerde ik me op een terrasje met twee mensen die ik gisteren aan de gîte al had ontmoet : Helmut, een Duitse vijftiger die een stuk van de Littoral had gewandeld en voor wie de tocht hier eindigde, en Monica, een Hollandse van in de veertig die sinds de dood van haar man lange solotochten onderneemt. Zo had ze twee jaar geleden de Jacobsroute gedaan, van Nederland tot in Santiago. Nu liep ze via de GR10 tot Saint-Jean-Pied-de-Port, om er te werken in de pelgrims-herberg "Esprit du Chemin". Een andere jongen met grote rugzak uitgenodigd aan ons tafeltje : Het bleek

een Pool van 39 te zijn, een leraar engels. Ook hij was naar hier gekomen voor de oversteek, maar zijn tocht eindigde hier al. In 1991 was hij al van Lourdes tot Andorra gewandeld, onderweg het nodige geld bijeen spelend met z'n gitaar in de dorpjes. Maar goed vijftien jaar later werkte dat concept blijkbaar niet dus was hij nu al genoodzaakt om alles af te blazen.

Een droom aan diggelen.

Hij keerde nu terug naar Saint-Jean-de-Luz om er een bus huiswaarts te nemen. E-mailadressen uitgewisseld.



Daarna wandelde ik met Monica verder richting Ainhoa. Enkele korte klimmetjes en afdalingen, maar al bij al een bijzonder eenvoudige wandeling, soms op asfalt, soms op grind, soms op slingerende paadjes door het bos, die ons op ons gemakje 3u kostte. Het weer was wat gebeterd en we kregen nu toch een mooie terugblik op La Rhune. Even verder wisselde ik ook mijn lange broek voor een short. Onderweg gebabbeld over vanalles en nog wat.

In het kleine Ainhoa onze waterzak gevuld aan een cafétje (mijn waterverbruik bedroeg vandaag zo'n 10 liter!), en onder een zwaarbewolkte hemel nog het dorpje uitgeklimmen via een steile grindweg die blijkbaar ook een kruisroute naar de hoger gelegen kapel was. Op zo'n 280m een kleine veldweg die links wegdraaide achter een bosje. Net genoeg voor onze tent en nog een klein beekje vlakbij ook. Op een paar quads die hier rond 19u naar beneden wilden na bleef het er ook heerlijk stil. Na de avondrituelen doken we om 21u ons slaapzak in. De wekker ging morgen voor het eerst om 6u.



08/07/2007 : Dag 4 : Ainhoa/Chapelle d'Aubépine – Bidarray

Vertrek : 7u30

Aankomst : 16u00

Wandeltijd : 6u30

Afstand : 17km

Klimmen : 1150m

Dalen : 1290m

En alweer werd het niet die broodnodige lange nacht... Indommelen ging vlotjes maar rond tien kwam de boer z'n schapen uit de weide halen, net naast onze kampeerplaats. Met het nodige kabaal. Wat hij een half uur lang in het Baskisch tegen z'n beesten aan het roepen was weet ik niet maar het klonk heel erg als "ETA ETA ETA ETA ETA !!!!!"

In het midden van de nacht een koe die een uur lang m'n haar bel stond te zwaaien op een paar meter van de tent.

En alsof het dan nog niet genoeg was geweest begon het rond 5u nog eens te onweren ook. Felle bliksems in de ochtendschemering. Een goed beschutte kampplaats dus schrik voor een inslag had ik niet, al hing het onweer een tijdje heel dichtbij. Al bij al viel er niet veel neerslag. Het gefluit van de vogeltjes rond 6u30 was het signaal om te beginnen inpakken.

Rond half acht waren we op weg. Wat lichte regen, mist, maar toch nog redelijk zachte temperaturen. Ik liep gewoon in shirt want in mijn jas zou ik tijdens de klim veel te hard beginnen zweten.

Via een kruisjesroute klom ik met Monica eerst door naar de kapel. Heel veel was er niet te zien want de mist beperkte het zicht tot een twintigtal meter. Zinloos om over de Erebi te

lopen dus vervolgden we via de GR10. Op weg naar de Col des Trois-Croix een aangeduide bron rechts van het pad. Op de col had duidelijk een grote groep wandelaars een pauze gehouden want het lag er bomvol sinaasappelschillen. Daarna lichtjes op en af naar de Col de Zuharetteaco, nog steeds over de brede paden van de GR10.

Ook de variante over de Gorospil werd geschrapt vanwege de slechte zichtbaarheid.

Het regende lichtjes toen we over een sentier balcon doorstapten naar de Ferme Estebin. Iets voor we daar aankwamen nog het tentje gepasseerd van twee andere GR10-lopers die tot de Middellandse zee wouden.

Het zou me eerlijk gezegd verbazen als ze het hebben gehaald.

Op de thermometer aan de Ferme Estebin las ik 16 graden af. Binnen een colatje gedronken en uitbundig noten en snickers binnengewerkt. Monica trakteerde me nog op een stukje taart ook.

Na een uurtje binnen opdrogen gingen we daarna maar weer op weg. Nog steeds in de dichte mist. Vanaf Col des Veaux begon het dan eindelijk toch een beetje open te trekken en kon m'n shirt wat beginnen drogen aan mijn lichaam. De uitzichten mochten ook gezien worden, vooral naar het zuiden, richting Spanje. Op de col even fout gelopen ; het had nogthans duidelijk moeten zijn. In plaats van langs de noordzijde van de kam te klimmen, in Frankrijk, waren we Spanje binnengelopen. Na tien minuten teruggekeerd en de goeie route opgepikt. Het ging nu even redelijk steil bergop. Ik voelde tot mijn opluchting voor het eerst dat ik m'n klimmersbenen begon te vinden. Aangekomen op Col de Méhatché even moeten wachten op Monica.



We waren nu opnieuw de mist ingeklommen dus was het opletten om op dit hele brede zadel de juiste route te vinden. Die liep door het gras in min of meer oostelijk-zuidoostelijke richting verder tot we iets voorbij de Col d'Artzatey een grote schuur in het vizier kregen met daarachter een redelijk steile rotswand. De wolken schoten voorbij en de steile valleiflanken naar het zuidoosten gaven mij voor het eerst een beetje een "berg-gevoel". Het pad dook hier zeer steil de vallei in om naar de Bastan af te dalen. Na al die eenvoudige paden van de vorige dagen zag dit er toch vrij stevig uit en bovendien was het opnieuw wat beginnen regenen. Na in de nog relatief propere stal even droog wat te hebben gegeten begonnen we er maar aan. Het was dan 13u15 geworden.

Het was inderdaad een zeer steil pad naar beneden, door regen en mist en met modder en spekglatte stenen. Eén passage was in deze omstandigheden wat gevaarlijk, een redelijk steile rotspartij die getraverseerd moest worden. Voor iemand met wat ervaring in de bergen geen enkel probleem, maar Monica had die niet echt en kwam er wat in de problemen. Ik bleef bij haar uit ongerustheid want op de moeilijkere stukjes ging ze werkelijk met trillende benen omlaag. Het duurde op die manier ongeveer anderhalf uur voor we er de eerste 300 daalmeters tot de Grotte d'Arpeko hadden opzitten. De uitzichten op de diepe vallei waren wel prachtig. In het zuiden en het zuidoosten lag het parcours van morgen, de Crête d'Iparla, met de toppen van de bergen nog in wolken gehuld. Dit was het eerste echt mooie wilde stuk van de tocht en ik genoot ervan. Onderweg nog een dode geit gevonden die, uit zijn nogal onnatuurlijke lichaamshouding af te leiden, van de hoge rotswanden naar beneden was gestort. Na het roekeloze gedrag van de geiten boven te hebben gezien verwonderde mij dat eigenlijk niet echt. Minstens 15 gieren circelden ook constant rond in het dal. Een prachtig zicht.

Eenmaal aan de grot zat het moeilijke stukje erop en ben ik alleen verdergelopen. Tijdens het stuk over het asfaltwegje langs de Bastan een kampeerplek gezocht maar ik vond niet meteen iets geschikt. Dan maar doorgelopen tot in Bidarray en in de gîte gevraagd of ik m'n tent in de tuin mocht neerplanten. Meteen doorverwezen naar de tuin van de ouders van de eigenares, zo'n 50m verderop.

Daar lig ik nu in mijn tent te schrijven terwijl de zachte regen op het tentzeil tikt.



Geweldige mensen.

Warm water gekregen om mij te wassen en uitleg gekregen over het Baskenland. Wat basic zinnigjes Baskisch geleerd. Terwijl ik mijn soep zat op te lepelen kwam men nog met een frans brood aangelopen ook. Ik heb dan maar 's avonds een groot pak Belgische chocolade dat ik nog mee had van thuis gaan afgeven als blijk van dankbaarheid. Voor het daarnet opnieuw begon te regenen aan de

waslijn ook nog mijn spullen drooggekreken. Mooi zo, want alles was stilaan wat vochtig en de komende dagen wordt blijkbaar nog regen verwacht. Het Baskenland is niet voor niets zo mooi groen.

Na vier dagen voor mijzelf eens de balans opgemaakt, en die was onverdeeld positief. Ik voel dat ik nu al verslaafd geraak aan solotrekking. Een apart gevoel van wandelen en ongedwongen contacten onderweg. Alles valt vanzelf mooi in zijn plooi als je het op je af durf te laten komen.

Mijn jeugdige leeftijd speelt ook wel wat in het voordeel, vermoed ik. De nieuwsgierigheid is uit de ogen van vele mensen af te lezen.

Fysiek gaat het ook uitstekend. Een soort blaar op de wreef van mijn rechtervoet en een teennagel die binnenkort wel zal uitvallen, maar dat zijn uiteindelijk onschuldige blessures. Voor de rest helemaal oke, en vandaag voor het eerst gevoeld dat ik bergop mijn ritme begin te vinden.

Nu nog hopen dat ik in Saint-Jean-Pied-de-Port mijn wandelstokken kan laten herstellen want die extra 750g op de rugzak kan ik wel missen. Als het niet in orde komt stuur ik ze gewoon met de post naar huis.

Het vertrouwen om de andere kant te halen is groot.

09/07/2007 : Dag 5 : Bidarray – Saint-Etienne-de-Baïgorry

Vertrek : 8u00

Aankomst : 15u05

Wandeltijd : 6u25

Afstand : 17km

Klimmen : 1450m

Dalen : 1420m

Eindelijk eens goed geslapen, maar desondanks met hele kleine oogjes opgestaan rond 6u45. Met de man des huizes die naar z'n werk vertrok nog een kwartiertje staan babbelen over het Baskenland en de Basken.

Hij vreesde blijkbaar dat die met een imagoprobleem kampten en ik zei hem dat dit naar mijn ervaring dan in elk geval onterecht was. Behalve de man bij Hendaye had ik de Basken als bijzonder vriendelijk en gastvrij ervaren.

Om 8u was ik zo ongeveer klaar om te vertrekken.

De bevestiging van mijn gevoel van gisteren : ik klom nu een stuk sneller dan de eerste twee dagen. Makkelijk tegen 450 meter per uur omhoog met nauwelijks versnelde ademhaling.

Ik pauzeerde enkel even voor een zéér dringende en zéér grote boodschap.

Na zo'n drie kwartier stappen bereikte in de crête. Naarmate ik hoger klom opende zich ook steeds meer een mooi uitzicht. In het noordwesten een mooie terugblik op de vallei waardoor ik gisteren was afgedaald. Naar het oosten en het noordoosten zag ik nu duidelijk de vlakke liggen, voor een deel verborgen achter de Mont Baygoura.

De gieren waren ook opnieuw present.

Het was een beetje mistig maar in tegenstelling tot enkele andere wandelaars besloot ik toch de gewone GR-route te nemen en niet de variante.

De gewone GR10 klimt hier even verder over de crête met een redelijk diepe afgrond aan de linkerkant. Gevaarlijk vond ik het eigenlijk niet en ik klom rustig verder.

Op zo'n 600m haalde ik Monica in, die toch bijna een uur vroeger was vertrokken in Bidarray. Ondanks het feit dat enkele mensen haar in de gîte hadden aangeraden de variante te nemen was ze toch via de crête doorgelopen.

Ze had naar eigen zeggen doodsangsten doorstaan.

Even traag met haar verdergelopen tot het pad op zo'n 700m uitvlakte in een groot weiland.

Daarna klom ik terug alleen verder tot de Pic d'Iparla (1044m), het eerste punt boven de 1000m van de tocht.



De dag was veelbelovend begonnen maar nu zat ik toch weer in een grijze wereld met periodiek wat lichte regen. Veel uitzicht was er dan ook niet. Wanneer de wolken wat optrokken was er wel het mooie schouwspel van de mist die aan de steile oostkant van de kam plakte terwijl de westkant vrij was door de wind.

In de vlakte zag ik duidelijk de zon schijnen.

Het was een stuk frisser dan de vorige dagen maar erg vond ik dat niet want nu kon in tenminste met jas lopen zonder meteen overmatig te beginnen zweten.

Ik liep daarna in één ruk door naar de Col d'Harrieta waar ik in een regenbui de nodige calorieën binnenwerkte. Hier vertrok een pad naar Urdos, vanwaar men ook door het dal kon doorlopen tot St-Etienne-de-Baigorry. Ik liep echter gewoon verder over de kam.

Om 12u vertrok ik maar weer voor het tweede deel van de tocht. Eerst was het stevig klimmen in het bos. Een heleboel wandelaars stonden links van het pad te schuilen voor de

regen onder een overhangend rotswandje. Na de steile beginfase vlakke het pad al snel uit in een groot weiland. Van hier zag ik de top van de Astate (1022m) al liggen en was het min of meer à l'improviste in het gras doorstappen tot de top. Minder lastig dan vanmorgen toen het bij momenten van steen naar steen huppelen was, iets wat door het natte weer toch de nodige concentratie vergde. Vanop de Astaté was het even afdalen tot op een kleine col en vandaar stevig doorklimmen naar de laatste top van de dag, de Buztanzelhay (1029m). Er liep ook een spoor in een weide boog rond de top richting Col de Buztanzelhay maar omdat de wolkenbasis nu toch een stuk was opgetrokken vond ik het toch de moeite om even tot de top te gaan.

Het uitzicht was ook de moeite waard : een terugblik op een groot deel van de Crête die ik vandaag had gedaan, en die nu helemaal vrij van wolken was, naar het oosten een mooi overzicht over de Crête d'Arkazabal en daarachter de vallei, met nog verder de Jara en de grote vlaktes aan de noordrand van de Pyreneeën. In het zuiden had ik een mooi overzicht op de Vallée



des Aldudes. Even later kwam een groepje Catalanen op de top en ik vroeg één van hen, een berggids, om een fototje te nemen van mij met het uitzicht.

Vanaf dit punt was het nog bijna 900m dalen om St-Etienne-de-Baïgorry te bereiken. Dalen is niet mijn favoriete bezigheid en ik was er nog maar net aan begonnen of ik kreeg alweer een stevige regenbui over mij gegoten, dus het was een beetje met de kop in de grond verderstoempen. De modder zorgde op het steile pad voor een klein glijpartijtje en ik liep verder met zand tot achter mijn oren.

Pas toen ik op een grindwegje uitkwam en van de Crête afmoest, stopte het met regenen. Zo had ik toch nog een mooie terugblik op het parcours van vanmiddag en kon ik droog uitlopen tot in de vallei. Het laatste stuk liep over een kronkelend klein asfaltwegje door open bos zachtjes omlaag tot ik in het dorpje uitkwam. Het was 15u en ik was wel tevreden over mijn prestatie van vandaag, sneller gelopen dan mijn planning, inclusief pauze's. Al had ik niet veel gepauzeerd met het regenweer.

De zon kwam er intussen door en het was best wel gezellig op het pleintje, omzoomd door enkele platanen. Ik praatte nog wat met de Catalaanse berggids en ging dan naar het eerste beste café omdat ik graag de touraankomst in "mijn" Gent wou zien. Ik dronk een cola maar ondanks de belofte van de cafébaas om de tv aan te zetten kreeg ik geen tour te zien, dus ging ik na een kwartiertje maar weer weg. Het was nu mooi weer en ik had geen zin om hier

nog mijn tijd te verdoen. Getwijfeld of ik nog wat zou doorstappen om ergens te bivakkeren maar dan toch maar besloten om gewoon richting camping te gaan.

Een goeie beslissing, zo bleek, want Saint-Etienne-de-Baigorry heeft een Camping Municipal waar ik de volle 3€ moest betalen voor de beste camping van mijn hele reis. Zeer rustig, ruime plaatsen, veel groen, sanitair waar niets op aan te merken viel. Wat kleren gewassen en in de zon gaan liggen. 's Avonds een pizza gegeten met twee franse GR10-lopers.

Een engelsman van 50 ontmoet die de Pyreneeën van oost naar west doorkruiste met de fiets. Zijn tocht eindigde morgen in Hendaye. Martin was de naam en hij had heel wat intressants te vertellen. Vroeger was hij ook nog "long-distance walker" geweest maar daar was hij noodgedwongen mee moeten stoppen wegens een enkelblessure. De fiets had hem zo een beetje gered en nu maakte hij elk jaar wel een grote tocht. Vorig jaar nog de "End to End" in Engeland, van Cornwall tot het puntje van Schotland. En nu de Pyreneeën, met alle grote cols uit de Tour. Inspirerend om te praten met een persoon die meer dan dubbel zo oud was als ik maar waarvan de levensvreugde nog afstraalde.

Om half negen kwam er nog een Hollander de camping opgestrompeld (echt het juiste woord) die er dezelfde etappe als ik had opzitten. Hij had er zo'n 13 uur over gedaan. Toen hij z'n rugzak begon uit te pakken begon ik al één en ander te begrijpen : die moet minstens 30kg gewogen hebben. De verrekijker van bijna vier kilogram was wel het extreemste.

Om 21u30 ging ik maar weer slapen. In de regen, maar wat kon mij dat schelen.

10/07/2007 : Dag 6 : St-Etienne-de-Baigorry – St-Jean-Pied-de-Port

Vertrek : 7u40

Aankomst : 15u00

Wandeltijd : 5u45

Afstand : 20km

Klimmen : 1050m

Dalen : 1030m

Om 6u30 opgestaan onder een grijze hemel, maar het hemelwater was zo vriendelijk om pas neer te beginnen vallen toen ik m'n boeltje ingepakt had. Ik kocht nog even een stokbrood in het dorpje dat ik tijdens de eerste kilometer van de tocht al wandelend helemaal opschrakte. Dit bovenop mijn muesliontbijt van 250g. In zekere zin vond ik het wel geruststellend dat ik stilaan naar mijn 4500kCal-dagmenu begon toe te groeien.

Tijdens de klim naar de eerste col veel regen, en weinig uitzicht. Een vaag pad door hoge varens zorgde ervoor dat ook benen en schoenen uitbundig met water werden besprenkeld. Het goeie gevoel van gisteravond was in dit weer ver te zoeken. Het was nu al de vierde dag dat regen en mist de wet dicteerden tijdens het eerste deel van mijn etappes en dat begon stilaan toch wat te vervelen. Ik had tijdens het eerste wandeluurkje dus zo wat de gedachten die men eigenlijk niet mag hebben op een trekking. Met als allesoverheersende gedachte : "Wat zit ik hier in godsnaam eigenlijk uit te vreten ???"



Mijn gemoed veranderde helemaal toen op het grind- en asfaltwegje richting Col d'Aharza de bui overwaaide en het zicht snel verbeterde. Plukjes wolken kwamen uit de vallei omhooggedreven. Een prachtige beeld. Het beeld van het Baskenland. Ik pauzeerde een paar minuutjes om ervan te genieten. Het weer verbeterde geleidelijk verder en de rest van de dag werd het een

mooie, ontspannen en zorgeloze wandeling. Het was langzaam van col naar col klimmen langs de hellingen alvorens rond half twaalf uiteindelijk de Monhoa (1021m) te bestormen vanaf de Col d'Urdanzia. Een makkelijke klim ietsje links van de kam via enkele veespooren door een weiland. Boven, naast een zendmast die de aanblik van deze mooie heuvel toch een beetje verpestte, stonden enkele paarden te grazen. De gieren circelden ook alweer in grote getale rond de top.

Het uitzicht was ook best wel te pruimen : hoewel wolken de "skyline" voor grote delen aan het oog onttrokken kon ik toch goed mijn parcours voor morgen zien liggen, de Jacobsroute richting Spaanse grens. In het dal blonken de huisjes van Saint-Jean-Pied-de-Port. Ook het gehele parcours dat ik vanmorgen had gedaan, vanaf de Col d'Aharza, was goed te zien. Ik bleef een kwartiertje op de top en begon dan met Monica, die ik tijdens de klim opnieuw had ingehaald, aan de lange afdaling naar Saint-Jean-Pied-de-Port. Het eerste stuk was het à l'improviste over de zeer brede kam steil afdalen door het weiland, tot we op zo'n 720m aansluiting kregen op een aardeweg die in enkele zigzags langs de noordzijde van de heuvel afdaalde. Beneden was het over het asfalt door bos en weiland rustig uitlopen tot in Saint-Jean-Pied-de-Port. In Lasse nam ik definitief afscheid van Monica en daarna trok ik het dorp in.

Ik stuitte al meteen op een Lidl waar ik voor onwaarschijnlijk weinig geld m'n eten voor enkele dagen insloeg. Met een vijftal kilo extra op de rug trok ik daarna naar het oude centrum. Van pelgrims was niet zo veel te zien. Eerder dikke toeristen en een horde Japanners die, met mijn grote rugzak, dachten dat ik een pelgrim was en voor wie ik moest poseren voor de foto. Ik was hier echt een attractie in de straten.

De eerste kennismaking met het dorpje viel dus wat tegen. De commercie had het ook hier gehaald van de authenticiteit, een even voorspelbare als pijnlijke vaststelling.

Op straat niet één pelgrim gezien.

In "L'esprit du chemin", de pelgrimsherberg waar ook Monica werkte, gevraagd waar ik ergens op internet kon in het dorpje. Ik werd door de vriendelijke waardin doorverwezen

naar een gebouwtje aan de overkant van de straat waar je stempels en dergelijke voor je pelgrimstocht kon gaan halen. Daar, in een donker kamertje achterin het houten gebouwtje, kon ik mijn eerste mail naar het thuisfront sturen.

Leuk en minder leuk nieuws vernomen uit België.

Na een klein uurtje was ik klaar en als blijk van dankbaarheid legde ik vijf euro in het schaalte met giften. Normaal is de computer enkel voorbehouden voor echte pelgrims en dat was ik dus niet.

Daarna doorgestapt naar de noordelijke buitenwijken van het dorp waar naast een Champion-supermarkt een outdoorwinkel was. Hier zou ik proberen mijn defecte wandelstok te laten herstellen. Een man van de winkel verdween ermee in een klein



kamertje en kwam vijf minuten later met een herstelde wandelstok terug. Nadat ik hem had overladen met dankwoorden ging ik terug op weg. Nogmaals een brood gekocht en tijdens het wandelen opgepeuzeld. Om 17u30 zat mijn bezoekje aan Saint-Jean-Pied-de-Port erop. Omdat het altijd een gesukkel is om GR-routes in de dorpen te proberen volgend liep ik eerst gewoon een dikke kilometer langs de grote weg naar Pamplona om dan bij het gehucht Cihe de GR op te pikken. Ik liep nog een kwartiertje door tot ik precies op de plaats waar ik gehoopt had een kampeerplaats te vinden een groot weiland zonder vee aantrof, net langs een beekje. Een ideale bivakplek. Mijn tent stond net recht toen het opnieuw zachtjes begon te regenen. Gegeten onder een grote eik langs het riviertje die het meeste hemelwater opving. Net voor ik rond half negen 's avonds ging slapen las ik het vers van Benjamin Hoff dat op het kaartje stond dat ik in L'esprit du chemin had gekregen :

To know the way
We go the way
We do the way
The things we do
It's all in front of you
But if you try hard to see it
You'll only become confused

I am me
And you are you
As you can see
But when you do
The things that you can do
You will find the way
And the way will follow you

Morgen met de pelgrims naar de grens.

